

Δημήτρης Βαλελής

$$3+8=2$$

Αθήνα

2021

Σχολή πυροδότησης θεατρικής γραφής θεάτρου « Πορεία»

Ο Δημήτρης Βαλελής γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε στην σχολή ανθρωπιστικών επιστημών του Ε.Α.Π. και εργάζεται στον χώρο της στατιστικής έρευνας.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6948287580

Email: dvalelis20gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020 – Μάιος 2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Κρυφό* του Δημήτρη Βαλελή συγγραφέα του έργου (στο εξής δημιουργός) διατίθεται ελεύθερα στο διαδίκτυο για ανάγνωση και αναπαραγωγή για μη εμπορική χρήση υπό τον όρο της αναφοράς του ονόματος του δημιουργού και με την επιφύλαξη των όσων ορίζονται αμέσως κατωτέρω. Για κάθε άμεση η έμμεση κερδοσκοπική η μη κερδοσκοπική χρήση ή αναπαραγωγή του έργου απαιτείται προηγούμενη έγγραφη συναίνεση του δημιουργού. Το ίδιο ισχύει και για την μεταποίηση του ή τμηματικής παρουσίασης του έργου. Η διάθεση είναι σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Πρόσωπα

Τρία: Νέος ηλικιακά, ονειροπόλος και λίγο αφελής. Αμφισβητεί τους κανόνες και τα «πρέπει». Ασυνεπής στις καθημερινές του υποχρεώσεις και φυγόπονος. Συναισθηματικός, ευαίσθητος και εύθραυστος. Την ύστατη στιγμή τολμά και έρχεται σε ρήξη με το κατεστημένο.

Οκτώ: Νέα ηλικιακά, ορθολογίστρια, επίμονη και προσηλωμένη στον στόχο της. Συμβιβάζετε με ότι έχει και την φοβίζει να τολμήσει να έρθει σε ρήξη και να συγκρουστεί με το νέο. Υπάρχουν στιγμές που διαφαίνεται η παιδικότητα της.

Περίληψη

Σε ακαθόριστο χρόνο και τόπο. Ο Τρία (3) και η Οκτώ (8) ζούνε ο καθένας κάτω από το δέντρο του. Δεν μπορούν να φύγουν πιο πέρα από την σιαιά του, δεν τους εμποδίζει κάτι αλλά λειτουργούν σαν να υπάρχει φυσικό εμπόδιο σεβόμενοι έναν κανόνα που δεν γνωρίζουν από πότε υπάρχει. Φροντίζουν τα δέντρα τους να μεγαλώσουν έως να αγγίξει η μια σιαιά την άλλη, τότε μόνο μπορούν να γίνουν Δύο (2) και να φύγουν. Καθημερινά προετοιμάζονται για αυτή τη νέα ζωή που δεν έρχεται, ονειροπολούν και συζητάνε αμφισβητώντας την αξία των κανόνων, τα όρια και τον λόγο που γίνονται όλα αυτά. Συζητούν με κάθε αφορμή δίνοντας βαρύτητα ακόμα και στα πιο ασήμαντα φτιάχνοντας τους δικούς τους κανόνες. Η επανάληψη τους εμποδίζει να δουν το πέρασμα του χρόνου και το ενδεχόμενο να ενωθούν οι σιαιές γίνεται φόβος. Μια καταιγίδα γκρεμίζει το δέντρο του Τρία (3) και τα όρια δεν υπάρχουν.

Σκηνή πρώτη

Σκηνικό εξοχής. Δυο δέντρα στην μέση. Μερικές διάσπαρτες πέτρες κάτω. Ακούγονται κεληδίσματα πουλιών. Η Οικτώ είναι όρθια κάτω από το ένα δέντρο και με τα χνώτα της καθαρίζει μερικά φύλλα του ενόσω του ψιθυρίζει κάτι που δεν ακούμε. Ο Τρία κοιμάται σε εμβρυακή στάση κάτω από το δέντρο που βρίσκεται στα αριστερά της σκηνής.

3: *(Κοιμάται και πετάγεται απότομα από τον ύπνο του ενώ χτυπάει με το χέρι τα πλευρά του.)* Παλιομέρμηγκα.

8: Τι έπαθες;

3: *(Σηκώνεται, βγάζει το λευκό μπλουζάκι που φοράει, το τινάζει, το ξαναφοράει και κάθεται κάτω με τα χέρια δεμένα μπροστά στα γόνατα του.)* Τι έπαθα; Τι έπαθα; Με δάγκωσαν, με ζύπνησαν.

8: *(Γελάει.)* Ο ήλιος είναι ήδη ψηλά.

3: Ναι αλλά εγώ κοιμόμουν.

8: Έπρεπε να ζυπνήσεις.

3: Έβλεπα ένα όμορφο όνειρο.

8: Θα δεις άλλο το βράδυ.

3: Εγώ αυτό ήθελα.

8: Αυτό πάει.

3: Πως μπορείς και ζυπνάς πάντα νωρίτερα;

8: Πρέπει.

3: Πόση ώρα είσαι ζύπνια;

8: Πολλή.

3: Ποτέ δεν έχεις ζυπνήσει μετά από εμένα.

8: Θέλω να προλάβω.
3: Μα έχεις όλη την μέρα.
8: Δεν είναι απλή δουλειά και καλά θα κάνεις να ξεκινήσεις κι εσύ.
3: Λίγο να καθίσω...
8: Δεν θα προλάβεις.
3: Μα κοίτα τι όμορφα που είναι.
8: Νομίζω πως εγώ νοιάζομαι περισσότερο.
3: Μα λίγο... άκου τα πουλιά.
8: Τα ακούω και όρθια.
3: Δεν είναι το ίδιο.
8: Ναι αλλά κοίτα το δέντρο σου.
3: Τι να δω;
8: Μια τόσο ζεστή μέρα και ακόμα δεν το έχεις ποτίσει.
3: Θα το κάνω.
8: Και ακόμα δεν έχεις ξεκινήσει τα φύλλα.
3: Μα γιατί πρέπει να κάνουμε κάθε μέρα τα φύλλα;
8: Γιατί έτσι πρέπει. Κοίτα σκόνες. Κοίτα.
3: Μα είναι εξοχή.
8: Η σκόνη κάνει κακό.
3: Εγώ νομίζω ότι νερό και ήλιο χρειάζονται.
8: Και πως θα τα αγγίξει ο ήλιος αν τα φύλλα είναι γεμάτα σκόνη;
3: Δεν έχουν τόσο πολλή.
8: Νομίζω ότι δεν προσπαθούμε το ίδιο.
3: Μα για λίγη σκόνη;
8: Δεν είναι μόνο αυτό.

3: Τι άλλο;

8: Δεν του μιλάς συχνά.

3: Του μιλάω.

8: Όχι όσο πρέπει. Τα δέντρα καταλαβαίνουν. Είναι γνωστό ότι μεγαλώνουν πιο γρήγορα όταν τους μιλάς.

3: Τι μπορείς και του λες συνέχεια;

8: Του λέω πόσο όμορφο είναι, τι ωραία κλαριά έχει, πόσο το προτιμούν τα πουλιά, πόσο δυνατό είναι και πόσο ασφαλής νιώθω από κάτω του.

3: Κάθε μέρα;

8: Του λέω κι άλλα, σκύβω και του λέω και μερικά μυστικά μου.

3: Που εγώ δεν ξέρω;

8: Δεν μπορείς να τα ξέρεις.

3: Τότε μάθε ότι κι εγώ έχω μυστικά που δεν τα λέω ούτε στο δέντρο μου.

8: Δεν μπορείς να έχεις μυστικά από το δέντρο σου.

3: Μπορώ.

8: Δε μπορείς, πρέπει να του μιλάς και να τα λες όλα.

3: Ό,τι θέλω θα του λέω.

8: Έχεις αργήσει.

3: Εσύ τα λες όλα;

8: Ναι.

3: Μα τι σημασία έχει αν δεν πεις κάτι;

8: Έχει.

3: Ακόμα και αν είναι κάτι μικρό;

8: Ακόμα και τότε.

3: Μα τότε τι θα 'χω για εμένα;

8: Έχεις το δέντρο σου.

3: Άλλο αυτό.

8: Δεν έχεις ξεκινήσει ακόμα.

3: Τώρα. *(Ο 3 σηκώνεται, πιάνει ένα φύλλο, αφήνει το χνώτο του και το καθαρίζει με την χούφτα του με μια σύντομη κίνηση. Πιάνει δεύτερο φύλλο.)*

8: *(Τον κοιτάζει.)* Τρία, όχι έτσι.

3: Πως;

8: Σ' το έχω ξαναπεί, θέλει περισσότερη προσοχή.

3: Μα προσέχω.

8: Βιάζεσαι.

3: Μα το έκανα.

8: Απλά το έκανες.

3: Τι άλλο;

8: Θέλει αλλιώς.

3: Πως;

8: Κοίτα, κοίτα εμένα. *(Πιάνει ένα φύλλο, περνά το κοτσανάκι του ανάμεσα στο τρίτο και το τέταρτο δάχτυλο του χεριού της και τοποθετεί το φύλλο ξαπλωμένο στο εσωτερικό της παλάμης της.)* Να! Έτσι. Έτσι ακουμπάει στην παλάμη μου, είναι σαν να ξεκουράζεται μέσα εκεί. Τότε αφήνω το χνώτο μου κοντά του κι αν έχεις λίγο λυγισμένα τα δάχτυλά σου η θερμότητα φυλακίζεται καλύτερα, εκείνη την ώρα το καθαρίζεις απαλά με την άλλη σου παλάμη κι αυτό δεν στέκεται στον αέρα. Έτσι δεν μπορεί να τραυματιστεί.

3: Μα γιατί να τραυματιστεί;

8: Γιατί δεν έχει αντίσταση, δεν έχει κάπου να ακουμπήσει.

3: Ένα φύλλο είναι.

8: Όλα μπορούν να τραυματιστούν.

3: Έχει τόσα πολλά!

8: Και;

3: Έχει τόσα, κοίτα, δειάδες.

8: Δεν είναι αριθμητικό το θέμα.

3: Εκατοντάδες έχει.

8: Το καθένα είναι ξεχωριστό όμως, είναι μια μονάδα.

3: Θα κάνω περισσότερο.

8: Αυτό έχεις να κάνεις.

3: Θα προλάβω;

8: Εγώ πάντα προλαβαίνω.

3: Ποτέ δεν έχεις κοιμηθεί λίγο παραπάνω.

8: Προτιμώ να τελειώνω το πρωί.

3: Και αν καθαρίσεις και μερικά το μεσημέρι;

8: Τα φύλλα πρέπει να καθαρίζονται πάντα το πρωί.

3: Πάντα;

8: Πάντα. Τρία, νομίζω πως σήμερα τα ξέχασες όλα. Το μεσημέρι η θερμοκρασία είναι υψηλότερη, τα φύλλα είναι ζεστά και πιο ευαίσθητα, δεν τους κάνει καλό να φυσήξεις και το ζεστό σου χνώτο πάνω τους.

3: Ναι, σήμερα δεν ξέρω.

8: Συγκεντρώσου τότε και συνέχισε.

3: Δεν ξέρω, μα είναι μερικές μέρες που δεν είναι ίδιες.

8: Ίδιες είναι όλες οι μέρες.

3: Πως είσαι τόσο σίγουρη;

8: Σκέψου, κάθε πρωί δεν καθαρίζουμε τα φύλλα;

3: Ναι.

8: Είδες; Αυτό είναι ένα σημάδι. Έτσι κυλάει και η επόμενη μέρα.

3: Εμείς, όμως, ζυπνάμε για να τα καθαρίσουμε κάθε πρωί.

8: Έτσι πρέπει, Τρία.

3: Δεν βαριέσαι ποτέ;

8: Ποτέ δεν βάζω τέτοιες σκέψεις στο μυαλό μου.

3: Μόνες τους έρχονται.

8: Επειδή τις αφήνεις. Αν κοιτάς μόνο την δουλειά σου, αν έχεις εκεί μόνο τον νου σου, αυτές δεν έρχονται. Δε βρίσκουν χώρο.

3: Και τι σκέφτεσαι όσο καθαρίζεις τα φύλλα;

8: Αυτά μόνο.

3: Τα φύλλα;

8: Τα φύλλα, αν τα καθαρίζω σωστά κι αν είναι καλό το αποτέλεσμα.

3: Μόνο αυτό;

8: Αυτή είναι η δουλειά που έχω να κάνω, τι με νοιάζουν τ'άλλα;

3: Εμένα φεύγει το μυαλό μου.

8: Το αφήνεις.

3: Δεν μπορώ να το ελέγξω πάντα.

8: Πρέπει.

3: Σκέφτομαι ειρηνική την μέρα.

8: Να γιατί πρέπει να κάνεις καλή δουλειά, γιατί πρέπει να είσαι επιμελής.

3: Οικτώ;

8: Ναι.

3: Θα είναι όμορφα όταν έρθει.

8: Θα είναι.

3: Σκέψου.

8: Για την ώρα φρόντισε το δέντρο σου.

3: Μεγάλωσαν λίγο, δε νομίζεις;

8: Ίσως. Να, εδώ το δικό μου πέταξε ένα μικρό κλαράκι. *(Δείχνει αόριστα ένα σημείο του δέντρου.)*

3: Δείξε μου.

8: *(Του δείχνει από μακριά το σημείο πιάνοντας το συγκεκριμένο κλαδί.)* Κοίτα, μικρό σαν ράμφος. Όταν θα βγάλει φύλλα θα μεγαλώσει λίγο και η σκιά του.

3: Είναι από την από εδώ πλευρά. *(Δείχνει την πλευρά του δέντρου της που γειτνιάζει με το δικό της.)*

8: Αυτό σου δείχνω.

3: Τότε θα φροντίζω και εγώ περισσότερο αυτή την πλευρά μου. *(Δείχνει την πλευρά που είναι πιο κοντά στο δέντρο της Οκτώ.)*

8: Όχι, δεν πρέπει, όλο χρειάζεται να το φροντίζεις.

3: Όλο, ναι, έχεις δίκιο, όλο, μα τι χαζός που είμαι.

8: Δεν φτάνει η φροντίδα.

3: Ξέρω. Να του μιλάω κιόλας.

8: Τα λόγια δίνουν ύψος. Τα όμορφα λόγια.

3: Δεν πρέπει.

8: Τι;

3: Να κοιμάμαι το πρωί, δεν πρέπει.

8: Έγινε.

3: Ναι αλλά δεν έπρεπε.

8: Αύριο τώρα.

3: Να με ζυπνάς, ναι, να με ζυπνάς.

8: Το κάνω.

3: Αύριο θα ζυπνήσω.

8: Πάντα έτσι λες.

3: Θα δεις.

8: Είναι αλλιώς να ξεκινάς πρωί.

3: Οκτώ;

8: Ναι;

3: Σου είπα ψέματα.

8: Για ποιο πράγμα;

3: Δεν κρατάω μυστικά από το δέντρο μου. Νευρίασα και σου είπα ψέματα.

8: Το ξέρω.

3: Πως το ξέρεις;

8: Από το δέντρο σου.

3: Πως;

8: Δεν θα είχε μεγαλώσει το ίδιο με το δικό μου.

3: Από αυτό το κατάλαβες;

8: Ναι, από τι άλλο;

3: Σωστά. Από τι άλλο;

(Μεσολαβεί μικρό χρονικό διάστημα κατά το οποίο και οι δυο σιωπηλοί καθαρίζουν φύλλα.)

8: Κοντεύω να τελειώσω.

3: Εγώ όχι ακόμα, έχω όλη την από εδώ πλευρά.

8: Προλαβαίνεις.

3: Οκτώ;

8: Ξέρω τι θα πεις.

3: Ξέρεις;

8: Ξέρω.

3: Πες.

8: Για όταν θα έρθει εκείνη η μέρα.

3: Και;

8: Κι εσύ ξέρεις.

3: Ξέρω. Μετά θα είναι όμορφα.

Σκηνή δεύτερη

Ο Τρία κάθεται κάτω από το δέντρο του, κρατάει ένα κλαράκι και ζωγραφίζει νοητά στο χώμα. Η Οκτώ περιστρέφεται γύρω από το δέντρο της προσπαθώντας χωρίς επιτυχία να πιάσει μια πεταλούδα.

8: *(Πηδώντας ψηλά με τα χέρια ανοιχτά προσπαθεί να πιάσει μια πεταλούδα.)* Πάλι δεν τα κατάφερα.

3: Αφού είναι πολύ ψηλά.

8: Ναι, πήδηξα όμως.

3: Ήταν πιο ψηλά.

8: Που πήγε; Την βλέπεις;

3: Στην πίσω πλευρά.

8: *(Πηγαίνει στην πίσω πλευρά και δείχνει προς τα επάνω.)* Εδώ;

3: Λίγο πιο πάνω, δεν φαίνεται από εκεί που είσαι.

8: Κάνε κάτι.

3: Σαν τι;

8: Δεν ξέρω, κάτι για να κουνηθεί.

3: Κάτσε λίγο και περίμενε. Θα ξαναπετάξει.

8: Μα θέλω να την πιάσω.

3: Εκεί που είναι τώρα δεν μπορείς.

8: Εσύ την βλέπεις;

3: Ναι.

8: Εγώ γιατί όχι;

3: Γιατί μεσολαβεί το φύλλωμα, εγώ είμαι πιο μακριά.

8: Από εκεί βλέπεις καλύτερα;

3: Μερικές φορές η απόσταση βοηθάει.

8: Αν μετρούσαμε το μήκος εγώ είμαι πιο κοντά της.

3: Δεν αρκεί αυτό.

8: Είναι άδικο.

3: Βιάζεσαι, απλά βιάζεσαι.

8: Την θέλω.

3: Μα τι σε έχει πιάσει μαζί της;

8: Θέλω να την πιάσω.

3: Ναι, αλλά γιατί;

8: Γιατί είναι όμορφη.

3: Για αυτό;

8: Κοίταξε την, κοίτα ομορφιά, κοίτα χρώματα.

3: Μα μπορείς να την βλέπεις.

8: Δεν μου φτάνει, να την έχω δική μου θέλω.

3: Σε τι διαφέρει αυτό;

8: Θα την βλέπω μόνο εγώ.

3: Αν την βλέπει κι άλλος δεν θα είναι το ίδιο όμορφη;

8: Την ομορφιά δεν της να την μοιράζεσαι.

3: Ούτε την κρύβεις.

8: Μα για μια πεταλούδα μιλάμε.

3: Τότε κάνε υπομονή.

8: Δεν με βοηθάς.

3: Δεν θέλω να πιάσω εγώ την πεταλούδα.

8: Αν με βοηθούσες λίγο...

3: Δεν μπορώ, ξεκουράζομαι. Ξεκουράζομαι και ζωγραφίζω.

8: Θα μπορούσες και αργότερα.

3: Εγώ τώρα θέλω.

8: Και τι ζωγραφίζεις;

3: Λουλούδια, πουλιά... και τώρα κάνω και μια πεταλούδα. Να, έχω και εγώ μια πεταλούδα.

8: Δεν είναι το ίδιο.

3: Γιατί;

8: Η δική μου θα είναι αληθινή, θα πετάει, θα την δέσω με μια κόκκινη κλωστή και θα πετάει για μένα.

3: Εγώ όμως θα σχεδιάσω μια μεγάλη πεταλούδα. *(Επιχειρεί με το κλαράκι του να σχεδιάσει μία.)*

8: Νεκρή, δεν έχει καμία αξία, ενώ η δική μου ολοζώντανη, γεμάτη χρώματα. Ποιος δεν θα ήθελε να έχει δική του μια τέτοια πεταλούδα;

3: Εγώ.

8: Δεν σε πιστεύω.

3: Καθόλου δεν θέλω.

8: Το λες γιατί πετάει στο δέντρο μου και σε λίγο ίσως την πιάσω.

3: Όχι.

8: Τότε;

3: Το λέω γιατί και εγώ δεμένος είμαι σε αυτό εδώ το δέντρο.

8: Δεν είσαι.

3: Είμαι. Είμαστε.

8: Κάνουμε ό,τι θέλουμε, έχουμε τα δέντρα μας.

3: Υπηρετούμε τα δέντρα μας.

8: Μα, Τρία, αυτή είναι η υποχρέωση μας.

3: Κάθε μέρα ποτίζω και καθαρίζω φύλλα, κάθε μέρα.

8: Έτσι πρέπει.

3: Και με βρίσκει το απόγευμα.

8: Γιατί δεν ξυπνάς πρωί.

3: Προσπαθώ.

8: Ούτε σήμερα ξύπνησες.

3: Ήταν τόσο γλυκά.

8: Τότε μην παραπονιέσαι.

3: Αν δεν τα καθαρίσουμε μια μέρα;

8: Τι λες; Ακούς τι λες;

3: Μια μόνο;

8: Θεε να καθυστερήσουμε την ανάπτυξη των δέντρων μας; Αυτό θεε;

3: Με μια μέρα;

8: Νομίζω ξεχνάς τον στόχο, Τρία. Δεν είσαι τόσο αφοσιωμένος.

3: Πότε θα έρθει;

8: Αν έχεις τέτοιες ιδέες θα αργήσει.

3: Να! Να! *(Δείχνει στο δέντρο της Οκτώ.)*

8: Τι;

3: Η πεταλούδα! Ξαναπέταξε. Πήγε προς τα δεξιά.

8: Εκεί; *(Δείχνει.)*

3: Ναι.

8: Σε χειρότερο σημείο πήγε, εκεί για να την πιάσω πρέπει να βγω εκτός σιας.

3: Περίμενε, θα ξαναπετάξει.

8: Όλο ψηλά πετάει.

3: Αφού μπορεί.

8: Γι' αυτό σου λέω.

3: Τι λες;

8: Για το δέντρο σου. Αν το φροντίζεις θα έρθει πιο γρήγορα εκείνη η μέρα.

3: Κάνω ό,τι μπορώ αλλά μερικές φορές νομίζω δεν μεγαλώνει, σαν να είναι σταθερό.

8: Λάθος, θυμήσου που τις προάλλες σου έδειξα εκείνο το μικρό κλαράκι.

3: Θυμάμαι.

8: Και το δικό σου θα έχει, ίσως δεν το έχεις προσέξει.

3: Θα το παρατηρήσω καλύτερα αύριο.

8: Είμαι σίγουρη ότι οι σκιές των δέντρων μας δε θα αργήσουν να ενωθούν.

3: Πιστεύεις πως κοντεύει;

8: Ίσως.

3: Μα γιατί να μπορούμε μόνο τότε να φύγουμε;

8: Γιατί έτσι πρέπει, Τρία, μην προσπαθείς να το εξηγήσεις, εσύ απλά να κάνεις ό,τι πρέπει.

3: Αυτό κάνω.

8: Τα υπόλοιπα δεν είναι δουλειά μας, δουλειά μας είναι μόνο η φροντίδα των δέντρων μας.

3: Δεν το θέλω. Απλά το μυαλό μου καμιά φορά πετάει.

8: Μόνο οι πεταλούδες πρέπει να πετάνε.

3: Σκέφτομαι ποιος, σκέφτομαι γιατί; Γιατί πρέπει να γίνει έτσι;

8: Τρία, δεν είναι δουλειά μας αυτό.

3: Δεν θες να ξέρεις;

8: Έτσι γίνεται, έτσι γινόταν, μου φτάνει αυτό.

3: Οκτώ, γιατί τα σκέφτομαι αυτά ενώ δεν πρέπει;

8: Γιατί δεν αφιερώνεις τον χρόνο σου μόνο στην δουλειά σου, έχεις χρόνο και τον κλέβεις από αυτό που οφείλεις να κάνεις.

3: Δεν ξέρω γιατί δεν είμαι σαν εσένα. Εσύ μπορείς και αφιερώνεσαι στον στόχο σου.

8: Στον στόχο μας, μαζί θα φύγουμε όταν οι σκιές ενωθούν.

3: Και τότε;

8: Αφού γνωρίζεις γιατί θες να το ακούς συνέχεια;

3: Με κάνει να μπορώ να περιμένω.

8: Λόγια είναι, φτάνουν;

3: Αν δεν έχεις τίποτα άλλο να. Φτάνουν για να φτιάχνω εικόνες για την ώρα που πλαγιαίζω, τότε που περιμένω τον ύπνο για να περάσει μια μέρα ακόμα, όχι πως τις μετρώ μα είναι μια μέρα ακόμα πιο κοντά. Και οι εικόνες τόσες που να κουράζουν το μυαλό μου σαν να τις περπάτησα, τότε μόνο αντέχω να περιμένω, σαν να τα ακούω κάθε φορά σαν πρώτη, σαν να μου το επιβεβαιώνεις κάθε φορά, εκεί που η πίστη μου ξεφτίζει, εκεί θέλω να τα ακούω.

8: Θα είμαστε ελεύθεροι. Τότε θα πάψεις να είσαι ο Τρία και εγώ η Οκτώ, τότε θα γίνεις Δύο και θα γίνω και εγώ.

3: Τρία και Οκτώ κάνει Δύο.

8: Πάντα έκανε Δύο.

3: Πέντε και Επτά;

8: Κι αυτό Δύο.

3: Εννιά και τέσσερα;

8: Δύο κι αυτό.

3: Τι δεν κάνει Δύο;

8: Ένα κι Ένα. Αυτό δεν κάνει Δύο.

3: Ποτέ;

8: Ποτέ! Οι μονάδες είναι καταδικασμένες.

3: Δεν μου αρέσει που με λένε Τρία, ποτέ δεν μου άρεσε, είναι τόσο άσχημο.

8: Δεν είναι.

3: Είναι.

8: Σκέψου ότι δεν διαφέρει από το Οκτώ, είναι σαν μισό Οκτώ.

3: Είναι μισό όμως. *(Πετάγεται ξαφνικά.)* Η πεταλούδα! Να τη. *(Την δείχνει)*

8: *(Πηδώντας.)* Πάλι μου ξέφυγε.

3: Η δική μου είναι εδώ. *(Δείχνει με το κλαρί την πεταλούδα που έχει σχεδιάσει στο χώμα.)*

8: Χώμα.

3: Όμως μπορώ να την σχεδιάσω όπως θέλω κι αν δεν μου αρέσει να τριψώ απλά το χέρι μου στο χώμα, να το ισιώσω και να φτιάξω μια άλλη.

8: Ποτέ δεν θα μπορείς να καμαρώσεις ότι έχεις μια αληθινή πεταλούδα.

3: Ναι αλλά αν την βαρεθώ κοιτά. *(Με το χέρι του σβήνει το σχέδιο του.)* Ή μπορώ να σχεδιάσω δίπλα ένα πουλί που, φσιινγκ, κάνει μια βουτιά και τρώει την πεταλούδα.

8: Δεν βαριέσαι ποτέ μια όμορφη πεταλούδα.

3: Την συνηθίζεις.

8: Νομίζω θα ήθελες να πετούσε στο δικό σου δέντρο.

3: Δεν με νοιάζει.

8: Κουράστηκα.

3: Αφού χοροπηδάς συνέχεια.

8: Και τι να κάνω;

3: Μην την πιάσεις, παράτα τα και κάτσε.

8: Μα την θέλω.

3: Σ' το ζητάω.

8: Γιατί;

3: Άστη, άστη να πετάει, να μας θυμίζει πώς θα είμαστε τότε που θα πάμε όπου θέλουμε, όπου θέλουμε χωρίς να ρωτήσουμε κανέναν.

8: Θα σου κάνω την χάρη, έτσι κι αλλιώς βαρέθηκα, δεν την θέλω πια.

3: Θα με ξυπνήσεις το πρωί;

8: Αφού δεν θα σηκωθείς.

3: Θα σηκωθώ.

8: Ξέρεις, σκεφτόμουν ότι κάτι δεν κάνουμε καλά.

3: Τι;

8: Να, δεν μπορούμε να καθαρίζουμε κάθε μέρα τα φύλλα και να αφήνουμε μυρμηγκια να ανεβαίνουν από τον κορμό πάνω στα καθαρά φύλλα. Σίγουρα τα ενοχλούν.

3: Δεν το είχα σκεφτεί.

8: Για σκέψου το, πόσες φορές δεν έχεις δει στρατιές μυρμηγκιών να ανεβαίνουν στον κορμό; Τι δουλειά έχουν στα δέντρα μας;

3: Έχεις δίκιο, πάλι έχεις δίκιο. Τι δουλειά έχουν πάνω στα δέντρα; Αυτά ζούνε στο χώμα, σε φωλιές μέσα στην γη, εκεί ανήκουν.

8: Είμαι σίγουρη ότι επηρεάζουν την ανάπτυξη, είναι σαν να επιτίθενται στα δέντρα.

3: Ναι, έτσι είναι και μπορεί όπως τσίμπαγαν εμένα τις προάλλες να τσιμπάνε και το δέντρο μου.

8: Σίγουρα το τσιμπάνε.

3: Τις φωλιές, πρέπει να χαλάσουμε τις φωλιές, να, εδώ έχει μία. *(Δείχνει ένα σημείο στο χώμα)*

8: Ναι, τις φωλιές.

3: Καμία, καμία δεν θα αφήσω. *(Ξεκινάει να χαλάει όποιες φωλιές βρίσκει με τα πόδια του.)* Ναι, να, να, να κι εσύ!

8: Κι εγώ. *(Ξεκινάει και αυτή να χαλάει με τα πόδια της φωλιές.)* Και εσύ και εσύ!

3: Τώρα είναι όλα καθαρά.

8: Έπρεπε να το είχαμε κάνει νωρίτερα.

3: Αύριο θα είναι αλλιώς.

8: Θα σε ξυπνήσω.

3: Την ίδια ώρα με σένα, να ξεκινήσουμε μαζί.

8: Την ίδια.

3: Για να έρθει γρήγορα.

8: Η ώρα.

3: Η μέρα.

8: Εκείνη η μέρα.

3: Εκείνη.

Σκηνή τρίτη

Είναι νύχτα και έχει φεγγάρι, ακούγονται ήχοι εξοχής. Ο Τρία και η Οκτώ, ξαπλωμένοι ο καθένας κάτω από το δέντρο του, αρχικά έχουμε την αίσθηση ότι κοιμούνται, σε λίγο αντιλαμβανόμαστε ότι είναι ανήσυχoi και ξύπνιοι.

3: *(Ψιθυριστά.)* Οκτώ;

(Η Οκτώ δεν ακούει.)

3: Οκτώ;

8: Μμμ.

3: Κοιμάσαι;

8: Όχι.

3: Δεν έχεις ύπνο;

8: Κοιμόμουν.

3: Σε ξύπνησα;

8: Όχι εσύ.

3: Ποιος;

8: Ένα όνειρο.

3: Ένα όνειρο;

8: Ήταν τρομακτικό.

3: Τι είδες;

8: Κάτι πολύ άσχημο.

3: Πες μου τι ήταν.

8: Με φόβισε, φοβάμαι.

3: Τόσο πολύ;

8: Ήταν φρικτό σου λέω, ξύπνησα ιδρωμένη.

3: Πέρασε.

8: Δεν φαντάζεσαι πόσο άσχημο ήταν. Και τόσο ζωντανό.

3: Πες μου τι ήταν.

8: Δεν θέλω ούτε να το περιγράψω.

3: Θέλω να μάθω.

8: Δεν θα μου λες όμως μετά γιατί στο είπα.

3: Όχι δεν θα πω, κουβέντα δεν θα πω.

8: Ήταν λέει σε έναν τόπο ξερό, κατάξερο, χέρσο κι εκεί υπήρχαν άνθρωποι, λερωμένοι, ταλαιπωρημένοι. Φαίνονταν μεγάλοι αλλά δεν ήταν, η ταλαιπωρία τους έκανε να δείχνουν, περπατούσαν σε μπουλούκια μικρά και μεγάλα αλλά όλοι προς την ίδια κατεύθυνση, μερικοί κρατούσαν παιδιά στα χέρια ή στην αγκαλιά τους, άλλοι κρατούσαν μικρούς σάκους ή είχαν σακίδια στην πλάτη, περπατούσαν ήσυχοι, δεν άκουγες φωνές μα ούτε κλάματα, σαν να μην ήξερε κανένα παιδί να κλαίει. Μου έκανε εντύπωση ότι δεν υπήρχαν ηλικιωμένοι, κανέναν δεν είδα. Περπατούσαν σαν χαμένοι αλλά με σταθερή κατεύθυνση, εγώ σαν να 'μουν κάπου ψηλά και τους έβλεπα, χωρίς σώμα, σαν να ήταν μόνο τα μάτια μου. Και κάποια στιγμή φτάσανε σε μια ακροθαλασσιά κι εκεί τους περίμεναν βάρκες και κάποιοι φόρεσαν σωσίβια, δεν έφταναν για όλους και πρώτοι μπήκαν οι άντρες στις βάρκες και μετά οι γυναίκες και τα παιδιά, και νόμιζα πως δεν χωρούσαν κι άλλοι και τόσο μπαίνανε και όταν γέμισαν ασφυκτικά οι βάρκες απομακρύνθηκαν από την ακτή και τις έβλεπα να χάνονται και έμοιαζαν πια σαν να ήταν φορτωμένες πορτοκάλια, τόνους ολόκληρους που με δυσκολία κρατούσαν τις βάρκες στην επιφάνεια. Και τότε μια βάρκα χάθηκε και γέμισε η θάλασσα πορτοκάλια, τα πέταγαν τα κύματα εδώ κι εκεί σαν να μην είχαν βάρος και προσπάθησα να τα μετρήσω και έχανα το μέτρημα και κάθε φορά που ξεκινούσα τα έβγαζα και πιο λίγα, και πιο λίγα, και πιο λίγα. *(Σταματάει με απλανές βλέμμα)*

3: Και μετά;

8: Μετά.... Μετά δεν θυμάμαι αλλά τα μάτια μου κοίταζαν την θάλασσα για ώρα, ούτε ξέρω πόση, τα όνειρα δεν έχουν χρόνο. Και τότε τα μάτια μου στράφηκαν στην ακτή κι έβλεπα πια τα κύματα αδύναμα να σιάνε στην άμμο κι εκεί στο βάθος υπήρχε ένα εμπόδιο, τα μάτια μου και πάλι μόνα τους

πλησίασαν εκεί, και είδα ένα παιδί, μικρό, ίσα με τριών ετών, ένα αγόρι πεσμένο μπρούμυτα με το κεφαλάκι του στο πλάι σαν να είχε ξαπλώσει στο μαξιλάρι του και κοιμόταν με τα ρούχα, μπλε παντελονάκι και κόκκινο μπλουζάκι, στα πόδια του ακόμα τα παπουτσάκια του. Ασάλευτο. Έκανα να φωνάξω μα δεν είχα φωνή, ούτε πόδια να το φτάσω και τότε είδα ένα καβούρι, πλησίασε το παιδί, το επεξεργάστηκε, το άγγιξε με τις δαγκάνες του και αρχικά δεν κατάλαβα τι έκανε, μετά κατάλαβα, το καβούρι ξεκίνησε να κόβει σάρκες από το παιδί και να τρώει, έκανα να κινηθώ μα δεν είχα πόδια, να φωνάξω μα δεν είχα φωνή, σιχαμένα πλάσματα, ούρλιαζα χωρίς να βγάζω φωνή και τότε ήρθε κι άλλο καβούρι, σε λίγο κι άλλο, και μετά κι άλλα, δεκάδες πλέον, σκέπασαν το παιδί και τραβούσαν τις σάρκες του, ούρλιαζα με όλη μου την δύναμη χωρίς ίχνος φωνής, σιχαμένα καβούρια, σιχαμένα, είναι παιδί, είναι παιδί, μέσα σε αυτά τα άηχα ουρλιαχτά ξύπνησα, δεν μπορεί να βλέπω ένα τέτοιο όνειρο.

3: Όνειρο ήταν.

8: Δεν μπορεί να βλέπω κάτι τόσο αποκρουστικό.

3: Ένα όνειρο ήταν μόνο.

8: Ήταν τόσο ζωντανό.

3: Σκέψου ότι δεν γίνονται τέτοια πράγματα στην ζωή.

8: Γιατί το είδα όμως; Σημαίνει κάτι.

3: Τίποτα, στα όνειρα βλέπουμε ό,τι δεν ζούμε.

8: Ταράχτηκα.

3: Πάει.

8: Από πού έρχονται τα όνειρα;

3: Δεν ξέρω, όμως, τι σημασία έχει; Φαντασίες είναι.

8: Θα προτιμούσα να μην βλέπω.

3: Όμως θα έχανες και τα όμορφα. Σκέψου... σκέψου αυτά στα οποία βλέπεις ότι πετάς, σίγουρα θα έχεις δει ένα τέτοιο όνειρο, όλοι βλέπουν.

8: Δεν θα με ένοιαζε.

3: Είναι τόσο υπέροχη αίσθηση.

8: Δεν θα την ήξερα, σε κανέναν δεν λείπει κάτι που δεν ξέρει.

3: Τότε εμάς γιατί μας νοιάζει;

8: Ποιο;

3: Η ζωή μετά από εδώ.

8: Μα αυτή δεν είναι όνειρο, είναι αληθινή.

3: Την έχεις δει;

8: Βλέπω τα δέντρα μας που μεγαλώνουν.

3: Και αν δεν είναι όμορφα;

8: Τρία...

3: Αν, λέω, αν.

8: Δεν μπορεί να μην είναι.

3: Το λες με τόση σιγουριά.

8: Ναι, το λέω, αλλιώς δεν θα ξαναγαλάλιζα ούτε ένα φύλλο.

3: Θα μπορούμε; Θα μπορούμε να ζήσουμε μακριά από τα δέντρα μας;

8: Φυσικά θα μπορούμε, τότε δεν θα τα χρειαζόμαστε.

3: Μα τα έχουμε μάθει, αυτά είναι πάντα εκεί, ριζωμένα για εμάς.

8: Ριζωμένα για αυτά είναι. Εμείς περιμένουμε πώς θα μεγαλώσουν τα κλαριά τους, πώς θα γεννηθούν νέα και πώς θα ενωθούν, όμως εκεί κάτω, εκεί που δεν βλέπουμε, αυτά πρώτα ρίχνουν ριζώματα, αγκιστρώνονται στην γη και με αυτή γίνονται ένα.

3: Κι εμείς;

8: Εμείς δεν είμαστε δέντρα να ριζούμε ρίζες στο χώμα, στην επιφάνεια ριζώνουν οι άνθρωποι.

3: Θέλω να ζήσω σε μια θάλασσα δίπλα, αυτό θέλω. Να ξυπνάω και να βλέπω μια θάλασσα, μια θάλασσα απέραντη έως εκεί που φτάνουν τα μάτια μου.

8: Όμορφα θα είναι.

3: Να κάθομαι και να αγναντεύω χωρίς να μετράω την ώρα, χωρίς να πρέπει να ξυπνάω για να καθαρίσω φύλλα.

8: Όπως τα παιδιά.

3: Όταν ήμουν παιδί όλη μέρα έτρεχα, έτρεχα πίσω από ό,τι μου έκανε εντύπωση ή έτρεχα να βρω αυτό που θα μου κάνει εντύπωση, αυτό που τραβούσε την προσοχή μου κι όλο έπεφτα, τα γόνατά μου σπάνια δεν είχαν κοκκινίλες, είτε είχαν αίματα είτε είχαν κακάδια που κάθε μέρα δοκίμαζα αν ήταν έτοιμα να τα τραβήξω.

8: Τουλάχιστον τώρα γλίτωσες τα πεσίματα.

3: Όταν ενωθούν οι σκιές θα ξανατρέξω, θα τρέξω έως την θάλασσα.

8: Δεν ξέρεις πόσο μακριά είναι.

3: Νομίζω ότι θα είναι πίσω από τον λόφο. *(Δείχνει αόριστα)*

8: Τι σε κάνει να το πιστεύεις;

3: Μια φορά είδα έναν γλάρο να πετά, δεν μπορεί να είναι μακριά.

8: Έναν γλάρο; Ποτέ δεν έχω δει έναν γλάρο εδώ.

3: Εγώ νομίζω πως είδα έναν, μάλλον δεν νομίζω, σίγουρος είμαι.

8: Δεν νομίζω ότι έχει εδώ κοντά μια θάλασσα.

3: Εγώ πιστεύω πως έχει. Κι αν μπορούσα να πάω μέχρι εκεί πάνω θα την έβλεπα έστω από μακριά. Πολλές φορές έχω σκεφτεί να τρέξω μια νύχτα έως την κορυφή του λόφου. Αν είναι μια νύχτα με φεγγάρι όπως σήμερα σίγουρα θα την δω γιατί θα λαμπυρίζει.

8: Ξέρεις πως δεν μπορείς να πας εκεί πάνω, δεν ξέρω γιατί το σκέφτεσαι, δεν πρέπει να σκέφτεσαι κάτι που απαγορεύεται.

3: Σκέφτομαι ότι είναι νύχτα.

8: Η απαγόρευση είναι απαγόρευση.

3: Την νύχτα δεν έχει σκιές.

8: Και τι σημαίνει αυτό;

3: Να, θα έτρεχα μία πολύ γρήγορα, ίσα για να δω αν φαίνεται η θάλασσα.

8: Δεν πιστεύω αυτά που λες, πως μπορείς;

3: Το σκέφτομαι πολλές φορές, θέλω να ξέρω, έχω ανάγκη να ξέρω.

8: Αδυνατώ να πιστέψω αυτά που ακούω.

3: Μα αν υπάρχει θα είναι αλλιώς για εμένα, θα έχω κάτι χειροπιαστό να περιμένω, κάτι που είδα με τα μάτια μου.

8: Δεν χρειάζεται να δεις πάνω από τον λόφο, όλα από ψηλά φαίνονται αλλιώς, πιο όμορφα, παραπλανούν. Κι ακόμα κι αν υπάρχει μια θάλασσα τι να το κάνεις αν δεν μπορείς να την αγγίξεις, να βουτήξεις στα νερά της, να στεγνώσει το αλάτι της στο σώμα σου, να ακούσεις τα κύματα της να σιάνε στην άμμο... Μόνο πόνο φέρνει να ξέρεις ότι υπάρχει κάτι που λαχταράς αλλά δεν μπορείς να έχεις, γιατί δεν μπορείς Τρία.

3: Μια ματιά απλά.

8: Δεν μπορείς, ξεχνάς τα όρια.

3: Είναι νύχτα.

8: Και;

3: Είναι σαν να είμαστε σε μια μεγάλη σιά, όλοι κάτω από την ίδια, μια κοινή σιά, κοίτα, κοίτα πάνω. (Δείχνει με το χέρι του τον ουρανό) Να! Όπως είναι όλα τα αστέρια στον ουρανό έτσι κι εμείς, όλοι σε μια ίδια σιά.

8: Θυμήσου πότε μπορούμε να φύγουμε, θυμήσου, όταν οι σιές των δέντρων ενωθούν, μόνο τότε.

3: Σκεφτόμουν ότι...

8: Ότι τι;

3: Ότι τώρα δεν υπάρχουν σιές.

8: Υπάρχουν όρια απλά δεν φαίνονται και ευτυχώς που μου το είπες.

3: Απλά σκέφτηκα...

8: Όχι, Τρία, δεν σκέφτηκες. Αν σκεφτόσουν θα θυμόσουν τους κανόνες. Κατάλαβες τώρα τι θα μπορούσε να γίνει; Θα είχες βγει εκτός των ορίων και θα τα κατέστρεφες όλα, όλο τον κόπο μας.

3: Κι αν κάποιο βράδυ από λάθος κάποιος βγει έξω από τα όρια του δέντρου του;

8: Αυτό θα ήταν τραγικό, ευτυχώς που κάναμε αυτή την κουβέντα, ευτυχώς, δεν το είχα σκεφτεί ποτέ αυτό.

3: Είμαστε σίγουροι ότι κανένας από τους δυο δεν πάτησε έστω και λίγο εκτός ορίων κάποια νύχτα;

8: Απόλυτα, Τρία.

3: Πως το ξέρεις;

8: Θα είχε γίνει κάτι. Τώρα που το σκέφτομαι ίσως να είχαν σταματήσει να μεγαλώνουν τα δέντρα μας, μπορεί να είχαν κιτριώσει και τα φύλλα τους ή – δεν θέλω να το σκέφτομαι – μπορεί να είχαν ξεραθεί.

3: Να είχαν ξεραθεί; Αυτό θα ήταν ανεπανόρθωτο, θα ήταν τραγικό, ευτυχώς, ευτυχώς που έχουμε προλάβει.

8: Δεν μπορούμε να ζούμε με αυτή την φοβία, κάτι να κάνουμε.

3: Τι;

8: Οτιδήποτε. Πρέπει να ξέρουμε τα όρια ακόμα και την νύχτα.

3: Να τα χαράζουμε, να τα χαράζουμε με το ξύλο που ζωγράφισα τις προάλλες. Το μεσημέρι που ο ήλιος θα είναι ακριβώς από πάνω μας θα χαράζουμε στο χώμα την άκρη από τις σιές των δέντρων μας.

8: Δεν φτάνει, μπορεί ένας αέρας να σβήσει τα σημάδια στο χώμα ή ένα ζώο που θα περάσει την νύχτα.

3: Πέτρες. Θα βάλουμε πέτρες πάνω από την χάραξη, έτσι θα είμαστε σίγουροι.

8: Πέτρες. Τέλεια ιδέα, είδες που σκέφτεσαι σωστά όταν θες;

3: Όμως ήμουν χαζός, σκέφτηκα για μια στιγμή να τα χαλάσω όλα.

8: Δεν πρέπει να είσαι αυθόρμητος.

3: Πως;

8: Να μην ονειροπολείς, τα όνειρα θεριεύουν και σε κάνουν να πιστεύεις ότι μπορείς να τα κατακτήσεις και τότε βρίσκεις το θάρρος.

- 3: Σήμερα δε σκέφτηκα σωστά.
- 8: Να έχεις υπομονή.
- 3: Δεν έχω πάντα.
- 8: Να πιστεύεις μόνο σε ό,τι βλέπεις.
- 3: Το δέντρο μου.
- 8: Το δέντρο σου.
- 3: Νομίζω ότι σήμερα έκανα λίγο βιαστικά τα φύλλα του.
- 8: Αύριο να τα κάνεις πιο σχολαστικά και να κοιτάξεις τον κορμό και τα κλαδιά. Κάπου υπάρχει ένας τζίτζικας.
- 3: Το ξέρω, τον ακούω, μου αρέσει τόσο να τον ακούω.
- 8: Δεν πρέπει να έχεις έναν τζίτζικα στο δέντρο σου.
- 3: Μα τραγουδάει τόσο όμορφα.
- 8: Το τζίτζικι ρουφάει χυμό από τον κορμό του δέντρου σου.
- 3: Και τι κακό μπορεί να πάθει ένα δέντρο αν χάσει μερικές σταγόνες χυμού;
- 8: Μπορεί.
- 3: Τα τζίτζικια πάντα τραγουδούσαν στους κορμούς των δέντρων.
- 8: Δεν είναι μόνο αυτό.
- 3: Τι άλλο;
- 8: Όταν ακούς τραγουδίσματα χαλαρώνεις, αφήνεσαι, απολαμβάνεις το τραγούδι και δεν είσαι τόσο παραγωγικός, δεν μπορείς να συγκεντρωθείς στον στόχο σου.
- 3: Όπως σήμερα.
- 8: Όλα έχουν μια εξήγηση, όλα.
- 3: Θα τον βρω αύριο και θα τον πετάξω μακριά.
- 8: Έτσι πρέπει να γίνει.
- 3: Οκτώ;

8: Ξέρω.

3: Όχι, όχι, δεν ξέρεις.

8: Μα νομίζω ξέρω.

3: Αυτή την φορά όχι.

8: Τι τότε;

3: Εσύ όταν ήσουν μικρή τι έκανες; Εγώ σου είπα πως όλη μέρα έτρεχα.

8: Εγώ δεν ήθελα να δω τι είναι πιο πέρα. Σπιτάκια έφτιαχνα με πέτρες στο χώμα, έβρισκα ένα σχετικά ίσιο σημείο στο έδαφος, πατούσα όσο μπορούσα το χώμα για να το λειάνω και μετά σχημάτιζα με πέτρες δωμάτια, άφηνα μόνο κενά στα σημεία που νοητά ήταν οι πόρτες. Μετά σχημάτιζα την αυλή και όταν την τελείωνα έκοβα λουλούδια, άνοιγα τρύπες στο χώμα και τα φύτευα. Ύστερα τα πότιζα αλλά αυτά πάντα πέθαιναν και την άλλη μέρα έκοβα άλλα και τα ξαναφύτευα κι αυτό γινόταν μέχρι να βαρεθώ εκείνο το σπιτάκι. Και τότε το διέλυα κι έφτιαχνα ένα νέο με άλλη διαρρύθμιση.

3: Δεν βαριόσουν όλο το ίδιο παιχνίδι;

8: Όχι, ποτέ. Κάθε σπίτι ήταν ένα νέο παιχνίδι.

3: Τότε αν βρεθούμε σε μια θάλασσα μπορείς να ξαναφτιάξεις ένα με βότσαλα πάνω σε μια αμμουδιά κι αντί για λουλούδια να φυτέψεις αλμυρίκια και θα βουτήξω να σου βρω ένα μεγάλο όστρακο να το γεμίζεις νερό για να τα ποτίζεις.

8: Δεν έχω φτιάξει ποτέ ένα σπίτι στην άμμο.

3: Αυτή την φορά θα σ' το πω εγώ... Όταν θα έρθει εκείνη η μέρα θα είναι όμορφα.

8: Όταν.

Σκηνή τέταρτη

Ο Τρία και η Οκτώ κάθονται αντικριστά κάτω από τα δέντρα τους με την πλάτη στους κορμούς. Ο Τρία έχει βγάλει την μπλούζα του γιατί ζεσταίνεται. Γύρω από τα δέντρα τους υπάρχουν όρια με πέτρες σε ύψος 20-30 εκατοστών.

8: Θα κρυώσεις.

3: Ζεσταίνομαι.

8: Τελειώσαμε εδώ κι ώρα.

3: Ακόμη ζεσταίνομαι.

8: Λίγες πέτρες μεταφέραμε.

3: Ναι αλλά κουράστηκα και ιδρώσα.

8: Τώρα, όμως, είμαστε σίγουροι.

3: Και πριν ξέραμε.

8: Ναι αλλά τώρα είμαστε ασφαλείς, δεν θα ξεχαστούμε ούτε την νύχτα. Οι πέτρες θα είναι το όριο.

3: Και πριν ήταν.

8: Ναι αλλά ήταν μια σειρά από πέτρες, υπήρχε κίνδυνος κάποιος να περάσει χωρίς να το καταλάβει, ενώ τώρα είναι πιο ασφαλές. Τα πόδια του θα βρουν στο ύψος, θα γίνει θόρυβος αν πέσουν και θα σταματήσει.

3: Θέλω να ξεκουραστώ.

8: Ναι γιατί ξύπνησες αργά και είχες να κάνεις και τα φύλλα.

3: Τώρα όμως δεν έχω να κάνω τίποτα άλλο, θα καθίσω να απολαύσω τις μυρωδιές της φύσης.

8: Κάθε μέρα το κάνεις.

3: Ποτέ όμως δεν είναι ίδια.

8: Τι αλλάζει;

3: Η σύνθεση. Κάθε μέρα ανθίζουν νέα λουλούδια και κάθε μέρα κάποια μαραίνονται.

8: Πάντα γίνεται αυτό.

3: Ναι αλλά η αναλογία τους αλλάζει την μυρωδιά. Πάρε μια βαθειά εισπνοή, τι σου μυρίζει;

8: Φύση.

3: Απλά φύση; Δεν αναγνωρίζεις μυρωδιές;

8: Χαμομήλι;

3: Είδες; Το χαμομήλι κυριαρχεί αυτή την περίοδο, όχι γιατί υπάρχουν περισσότερα αλλά γιατί έχουν έντονη μυρωδιά, υπερσχύει η γλυκεία μυρωδιά τους.

8: Κι αύριο χαμομήλι θα μυρίζει.

3: Ναι αλλά ίσως δεν είναι ακριβώς η ίδια μυρωδιά, σκέψου ότι μπορεί να ανθίσει ένα μικρό θυμάρι, αυτό θα αλλάξει την σύνθεση της μυρωδιάς, θα γεννηθεί μια νέα, κοντά στην σημερινή αλλά διαφορετική.

8: Και τι σημασία έχει; Πάλι κάτι θα μυρίζει.

3: Έχει. Μυρίζεις κάτι άλλο, κάτι διαφορετικό.

8: Και;

3: Σκέψου τα πουλιά. Πόσα βλέπεις κάθε μέρα;

8: Πολλά.

3: Και πόσα ακούς;

8: Ακόμα πιο πολλά.

3: Κι ακούς κάθε μέρα τα ίδια κεληδίσματα;

8: Ε, όχι.

3: Αυτό είναι, Οιτώ, αυτό με κάνει να σκέφτομαι εκείνη την μέρα.

8: Τα πουλιά; Για τα πουλιά περιμένεις εκείνη την μέρα; Ποτέ δεν τα σκέφτηκα.

3: Και για τα πουλιά. Αν εδώ στον λίγο τόπο της σιας μυρίζουν τόσα αρώματα, πετούν και κελαηδούν τόσα πουλιά και καμία μέρα δεν είναι ίδια, σκέψου μετά...

8: Και τώρα είναι όμορφα.

3: Σκέψου τότε.

8: Για τώρα φτάνουν.

3: Φτάνουν;

8: Έχω το δέντρο μου, την σια του, με προστατεύει από τον ήλιο... φαντάσου να σε χτυπάει όλη μέρα ο ήλιος.

3: Κι ο σκοπός μας;

8: Δεν σταμάτησα να φροντίζω το δέντρο μου, αυτόν σκέφτομαι, μα καμιά φορά όταν φέρνω στο νου μου ότι θα έρθει εκείνη η μέρα, όλο αυτό γίνεται τόσο μεγάλο.

3: Ακόμα και το πιο μικρό πουλί μπορεί να πετάξει έως το λόφο και να δει τι έχει πίσω, να δει αν έχει θάλασσα.

8: Ας μην το σκεφτόμαστε από τώρα, προέχει η φροντίδα των δέντρων μας.

3: Πως θα μπορούσαμε να μάθουμε;

8: Τι;

3: Αν πίσω από τον λόφο έχει μια θάλασσα.

8: Δεν μπορείς.

3: Θέλω τόσο να ξέρω.

8: Πρέπει να περιμένεις, δεν μπορείς να μάθεις νωρίτερα.

3: Αν μπορούσα να πετάξω μια πέτρα τόσο μακριά θα ακουγόταν άραγε ο ήχος στο νερό;

8: (Γελάει.) Κανένας δεν μπορεί να πετάξει τόσο μακριά μια πέτρα.

3: Κι αν τα καταφέρω; Αν δοκιμάζω κάθε μέρα;

8: Τρία, ακόμα κι αν τα κατάφερνες δεν θα άκουγες τον ήχο του νερού. Όμως ακόμη κι αν τον άκουγες, τι νόημα έχει μια θάλασσα που δεν βλέπεις;

- 3: Θα ξέρω.
- 8: Κάτι που δεν βλέπεις.
- 3: Αν όμως υπάρχει;
- 8: Τυφλή χαρά.
- 3: Κομμένη χαρά, μου την κόβεις.
- 8: Πρέπει να πατάς στα πόδια σου. Να μην πετάς.
- 3: Μία υπόθεση έκανα.
- 8: Όνειρα κάνεις, Τρία, όνειρα.
- 3: Δεν είναι όνειρα.
- 8: Και τι είναι;
- 3: Ότι θέλω να μάθω... Αν... αν ήξερα κάτι, αν ξέραμε;
- 8: Δε μπορούμε.
- 3: Αν έβρισκα έναν τρόπο τότε κι εσύ θα ήσουν πιο σίγουρη, δεν θα αναρωτιόσουν μήπως σου αρκεί αυτή η σιακά. (Δείχνει το δέντρο της) Αν ήξερα π είναι πίσω από τον λόφο.
- 8: Βγάλε αυτή την σκέψη από το μυαλό σου.
- 3: Δεν μπορώ. Και να θέλω δεν μπορώ, αυτή γυρίζει.
- 8: Δες εμένα.
- 3: Πως μπορείς;
- 8: Να κάνεις την δουλειά σου χωρίς σκέψεις.
- 3: Εσύ ποτέ δεν σκέφτεσαι, ποτέ δεν φεύγει το μυαλό σου.
- 8: Όχι. Κι αν αυτό καμιά φορά συμβεί, αλλάζω σκέψη.
- 3: Πως;
- 8: Σκέφτομαι κάτι από το παρελθόν. Αυτό είναι σίγουρο, το ξέρω, το έχω ζήσει.
- 3: Δεν είναι το ίδιο ενδιαφέρον.

8: Βρες μια ωραία ανάμνηση.

3: Ανάμνηση;

8: Μια παιδική, κάτι που σε έκανε χαρούμενο.

3: Σου έχω πει, έτρεχα. Συνέχεια έτρεχα.

8: Θυμήσου κάτι πιο συγκεκριμένο, κάτι που σε έκανε να νιώθεις όμορφα.

3: Όμορφη ήταν κάθε μέρα, αλλά και ίδια.

8: Κάτι θα υπάρχει.

3: Δυο χέρια, αυτό θυμάμαι. Δυο χέρια που με άγγιζαν.

8: Είδες; Θυμήθηκες κάτι.

3: Ναι, θυμάμαι, τα φέρνω στο νου μου.

8: Ποιανού ήταν τα χέρια;

3: Δεν θυμάμαι, μόνο αυτά θυμάμαι... κι όχι την όψη τους αλλά την θέρμη τους, την ζεστασιά τους, την υφή τους, ήταν τόσο απαλά. Θυμάμαι να αγκαλιάζουν το πρόσωπο μου κι αυτό να χάνεται ανάμεσα στις δυο παλάμες. Θυμάμαι το ένα να κρατάει το κεφάλι μου και το άλλο να αγγίζει το μέτωπο μου για να δει αν έχω πυρετό και να το νιώθω ζεστό, σχεδόν πάντα ήταν πιο ζεστό και σπάνια το ένιωθα δροσερό και τότε προτιμούσα να καίγομαι παρά να έχω την δροσιά του, δεν το ήθελα αυτό, δεν το αναγνώριζε το δέρμα μου αυτό το χέρι, το θεωρούσε ξένο κι ας μην ήταν. Μια φορά μου είπαν το ένα έπεσε με δύναμη στο μάγουλο μου αλλά εγώ δεν το θυμάμαι. ποιος ξέρει; Ίσως να μην ήταν αλήθεια. Αυτά τα δυο χέρια θυμάμαι. Νομίζω ότι ακόμα μπορώ να φέρω την αίσθηση από το άγγιγμα τους στο νου μου, ίσως γιατί τίποτα δεν είναι πιο όμορφο από το άγγιγμα. Και να... αυτό μου λείπει. Ένα άγγιγμα.

8: Έχω ξεχάσει πώς είναι ένα άλλο δέρμα.

3: Ανάλογα. Μπορεί να σε απωθήσει, να σε τινάξει αλλά μπορεί και να θέλεις να μείνεις εκεί ασάλευτος, χωρίς αναπνοή, μην τυχόν και το άλλο άγγιγμα αποτραβηχτεί.

8: Δεν θυμάμαι.

3: Νομίζω ότι θα είσαι πιο ζεστή από εμένα.

8: Δεν ξέρω.

3: Μπορούμε να δοκιμάσουμε λίγο.

8: Δεν γίνεται.

3: Λίγο... Αν τεντώσουμε τα χέρια μας μπορούμε να αγγίξουμε ο ένας τα δάχτυλα του άλλου.

8: Τρία, δεν πρέπει, οι σκιές δεν φτάνουν.

3: Θα βγάλουμε μόνο τα χέρια μας έξω από την σκιά, για λίγο.

8: Μόνο;

3: Ναι, για λίγο.

8: Όχι, όχι, θα είναι παραβίαση του κανόνα. Για να μην μπορούμε σημαίνει ότι δεν πρέπει.

3: Το σώμα μας θα μείνει στην σκιά.

8: Το σώμα μας. Στο σώμα μας ανήκουν και τα χέρια μας, σκέψου ότι αν το κάνουμε, ίσως έχει τραγικές επιπτώσεις.

3: Θέλω τόσο πολύ να δω ποιος είναι πιο ζεστός.

8: Δεν μπορούμε να το διακινδυνεύσουμε.

3: Θέλω να σε αγγίξω έστω για ένα δευτερόλεπτο.

8: Σκέψου τις συνέπειες.

3: Το κλαδί.

8: Ποιο κλαδί;

3: Αυτό που είναι πίσω από τον κορμό του δέντρου σου.

8: Ε, τι;

3: Με αυτό... αυτό θα μας ενώσει.

8: Πως;

3: Πιάσ' το και χωρίς να βγεις από την σκιά σήκωσε το και τείνε το προς εμένα.

8: Και;

3: Θα είναι σαν να σε αγγίζω, ίσως νιώσω την θερμότητα σου.

8: Τρία, δεν περνά η θερμότητα μέσα από ένα κλαδί.

3: Είναι ένας τρόπος να αγγιχτούμε, έλα.

(Η Οκτώ σηκώνει το κλαδί, το τείνει προς την πλευρά του Τρία προσπαθώντας να το ισορροπήσει.)

8: Έλα, είναι κοντά σου.

3: *(Το αγγίζει με το δάχτυλο του.)* Το έπιασα. Είμαστε ενωμένοι.

8: Ναι, περίεργο μου φαίνεται.

3: *(Χαϊδέυει απαλά την άκρη του κλαριού.)* Σε αγγίζω, κοίτα, σε αγγίζω.

8: Κι εγώ.

3: Όμως έχεις δίκιο. Δε νιώθω την θερμότητά σου.

8: Είμαστε ενωμένοι όμως.

(Γελάνε και δείχνουν ευτυχισμένοι συνεχίζοντας να αγγίζουν ο καθένας από μια άκρη του κλαριού.)

3: Οκτώ! Το βρήκα.

8: Τι βρήκες;

3: Το βρήκα σου λέω. Πέτα το κλαδί.

8: Δεν καταλαβαίνω.

3: Τώρα θα δεις. *(Αρχίζει να ψάχνει κάτι στο έδαφος διερευνητικά.)*

8: Με μπερδεύεις.

3: Ναι το. *(Σκύβει και σηκώνει μια μικρή πέτρα.)*

8: Τι είναι αυτό; Μια πέτρα;

3: Μια σχεδόν λεία πέτρα. Αυτό έψαχνα.

8: Ακόμα δεν καταλαβαίνω.

- 3: Θα νιώσω την θερμοκρασία σου.
- 8: Με την πέτρα;
- 3: Θα σου την πετάξω, θα την κρατήσεις λίγη ώρα στην χούφτα σου – η πέτρα είναι καλύτερος αγωγός από το κλαρί – και μετά απλά θα μου την πετάξεις.
- 8: Πως το σκέφτηκες;
- 3: (Της πετάει την πέτρα.) Πιάσε.
- 8: (Γιάνει την πέτρα στον αέρα, την κοιτάζει και την τοποθετεί στην μασχάλη της.) Νομίζω ένα λεπτό φτάνει.
- 3: Σωστά, εκεί έχουμε σταθερή θερμοκρασία.
- 8: Σε λίγο θα ξέρεις.
- 3: Ποιος είναι πιο ζεστός;
- 8: Αν η θερμοκρασία μου είναι κοντά σε εκείνα τα χέρια.
- 3: Αύριο θέλω να με ξυπνήσεις νωρίτερα.
- 8: Αύριο πρέπει.
- 3: Θέλω να καθαρίσω με λεπτομέρεια τα φύλλα.
- 8: Δεν είναι μόνο αυτό.
- 3: Τι άλλο;
- 8: Ξέχασες; Αύριο είναι η μέρα που αποφασίσαμε να καθαρίσουμε τα δέντρα μας από τα κίτρινα φύλλα, τίποτα δεν προσφέρουν, είναι γερασμένα κι άχρηστα.
- 3: Σωστά, τα κίτρινα φύλλα δεν έχουν να προσφέρουν τίποτα.
- 8: Περιττά, αυτό είναι. Τα δέντρα μας θα ελαφρώσουν με την απουσία τους.
- 3: Θα αναπνέουν καλύτερα.
- 8: Θα μεγαλώνουν πιο γρήγορα.
- 3: Ναι, πιο γρήγορα. Και πιο γρήγορα θα έρθει κι εκείνη η μέρα.
- 8: Όλα παίζουν ρόλο, όλα.

3: Οκτώ, θα είναι όμορφα;

8: Φόρεσε την μπλούζα σου, θα κρυώσεις.

(Ο Τρία φοράει την μπλούζα του και κοιτάζει με απλανές βλέμμα.)

3: Πες μου.

(Ο Οκτώ γνέφει καταρατικά.)

Σκηνή πέμπτη

Είναι νύχτα και έχει ανεμοθύελλα, ακούγονται διάφοροι ήχοι και αστραπές ενώ έχει ξεκινήσει να βρέχει. Ο Τρία και η Οκτώ είναι φοβισμένοι κάτω από τα δέντρα τους. Ακούγεται ένας πολύ δυνατός κεραυνός.

8: Ααααχ (Βγάζει μια δυνατή κραυγή φοβισμένη).

3: Φοβήθηκες;

8: Είναι τρομακτικό.

3: Είναι.

8: Κι ήταν τόσο όμορφη μέρα σήμερα.

3: Άλλαξε νωρίς.

8: Κι αυτός ο αέρας.

3: Κοίτα πως κουνάει τα κλαριά. Αν σπάσει κανένα;

8: Θα σταματήσει σε λίγο.

3: Έχει πέσει ποτέ κάποιο δέντρο;

8: Δεν ξέρω.

3: Κι αν έχει γίνει;

8: Το αποκλείω.

3: Γιατί;

8: Γιατί θα είχε διαταραχτεί η ισορροπία, δεν μπορεί να μείνει μόνο ένα δέντρο.

3: Κρουώνεις;

8: Ναι.

3: Κι εγώ. Ξεκίνησε απότομα.

8: Οι μπόρες είναι σύντομες.

3: Δεν μου αρέσει αυτό που συμβαίνει.

8: Κάνε υπομονή.

3: Δεν μου αρέσουν οι καταιγίδες.

8: Τις βροντές φοβάμαι.

3: Προσπάθησε να μην κοιτάς τις αστραπές.

8: Είναι χειρότερο.

3: Ποιο;

8: Να μην έχω καμία προειδοποίηση.

3: Πόσο θα κρατήσει ακόμα;

8: Ίσως δεν βρέξει άλλο, ίσως σταματήσει εδώ.

3: Δεν δείχνει να σταματάει.

8: Ίσως σε λίγο.

3: Πώς ακούγεται κι αυτός ο αέρας.

8: Δεν σε ακούω. Ποιος;

(Ακούγονται δυνατοί άνεμοι που δυσκολεύουν την επικοινωνία τους.)

3: Ο αέρας είναι τόσο δυνατός.

8: Βάλε το μυαλό σου να σκεφτεί κάτι άλλο.

3: Δεν μπορώ, με δυσκολία κρατιέμαι, νομίζω θα με πετάξει.

8: Δεν θα σε πετάξει Τρία.

3: Να καθίσουμε κοντά στον κορμό.

8: Πως;

3: Κόλλησε το σώμα σου όρθια πάνω του.

8: Όρθια;

3: Για να μην έχουμε αντίσταση.

8: Έτσι; *(Σηκώνεται όρθια και κολλάει την πλάτη της στο κορμό.)*

3: Όσο μένεις εκεί είσαι ασφαλής, στάσου στην από εδώ μεριά, φυσάει βοριάς, έτσι θα είσαι προστατευμένη. (Της δείχνει την πλευρά του κορμού που είναι προς το κοινό.)

8: (Μεταφέρει την πλάτη της όπως της είπε ο Τρία.) Καλά είμαι;

3: Ναι, μείνε εκεί.

8: Αισθάνομαι στην πλάτη μου σαν κάτι να κουνιέται.

3: Κι εγώ.

8: Δεν ξέρω αν κουνιέμαι εγώ από τον αέρα ή το δέντρο.

3: Φυσάει τόσο δυνατά.

8: Όμως τα δέντρα μας έχουν δυνατούς κορμούς.

3: Και ρίζες, έχουν μεγαλώσει πια, έτσι δεν είναι; Έχουν μεγάλες ρίζες.

8: Λένε πως στα δέντρα όσα κλαριά βλέπουμε, τόσες ρίζες έχουν και στην γη.

3: Τα δικιά μας έχουν και ύψος, ε;

8: Δεν είναι μικρά πια.

3: Αφού κοντεύουν να ενωθούν οι σκιές τους.

8: Είναι δυνατό το δέντρο μου, δεν μπορεί να μην είναι, το περιποιούμαι τόσο.

3: Αυτό το τρέμουλο... σαν να πονάει.

8: Λίγο είναι.

3: Όχι τόσο.

8: Ελάχιστο είναι, ο αέρας κουνάει τα κλαδιά και το νιώθεις.

3: Ο κορμός μου κουνιέται.

8: Ίσως χαθούνε μερικά φύλλα ή σπάσει κανένα κλαδί.

3: Τρέμει.

8: Ο κορμός είναι δυνατά ριζωμένος.

3: Πως είσαι τόσο σίγουρη;

- 8: Τα φροντίζαμε, κάναμε ό,τι έπρεπε, ακολουθήσαμε κάθε λεπτομέρεια.
- 3: Εγώ κοιμόμουν τα πρωινά. Δεν ήμουν καλός, Οκτώ.
- 8: Μην το σκέφτεσαι τώρα.
- 3: Κι αν βρέξει περισσότερο;
- 8: Κάνε λίγη υπομονή.
- 3: Αν, όμως, δεν σταματήσει;
- 8: Μπόρα είναι, σε λίγο θα έρθει το τέλος της.
- 3: Όμως η βροχή θα ποτίσει το έδαφος, θα μαλακώσει το χώμα, οι ρίζες δεν θα είναι σφιχτά αγκαλιασμένες από αυτό.
- 8: Πάντα έβρεχε.
- 3: Ένα μικρό δέντρο δεν κινδυνεύει το ίδιο, ένα μεγάλο έχει βάρος. Αν δεν μπορεί να το κρατήσει το έδαφος;
- 8: Θα τα κρατάμε κι εμείς.
- 3: Η βροχή τα βαραίνει περισσότερο.
- 8: Σκέψου ότι θα τα καθαρίσει κιόλας, αύριο θα είναι πεντακάθαρα.
- 3: Δυναμώνει.
- 8: Τι;
- 3: Η βροχή, δες.
- 8: Βλέπω, ακούω.
- 3: Δυναμώνει συνέχεια.
- (Πλέον επικρατεί καταιγίδα με ανεμοθύελλα και ο Τρία και η Οκτώ έχουν κυριευτεί από φόβο, μιλάνε φωναχτά και πολλές φορές δεν ακούει ο ένας τον άλλον.)*
- 8: Πόσο ακόμα;
- 3: Κοίτα νερό.
- 8: Ποτάμια.
- 3: Καταιγίδα κι αέρας.

8: Τι να κάνω; Τι;

3: Μείνε κολλημένη.

8: Και το δέντρο μου; Τα δέντρα μας;

3: Καταστρεφόμαστε.

8: Τόσος κόπος.

3: Τόσα χρόνια.

8: Δεν σε ακούω.

3: Πάνε.

8: Τι είναι αυτό;

3: Χανόμαστε.

8: Από πού είναι;

3: Όλα πάνε, όλα.

8: Δεν μπορεί να κρατήσει πολύ αυτό.

3: Από πού έρχεται;

8: Τίποτα δε θ' αφήσει.

3: Ποιος το στέλνει;

8: Δε θα μείνει τίποτα.

3: Άκου τα κλαδιά.

8: Δεν σε ακούω.

3: Θα σπάσουν.

8: Χαλασμός.

3: Τα ακούω, τρέμουν.

8: Τίποτα δε θα μείνει.

3: Τα φύλλα... ξεκολλάνε.

8: Τίποτα.

3: Μαστιγώνονται.

8: Όλα θα χαθούν.

3: Πόσο θα αντέξουν;

8: Όλα.

3: Θα τα ξεγυμνώσει.

8: Όλα, όλα, όλα.

3: Μάταια. Όλα μάταια.

8: Άνοιξαν οι ουρανοί.

3: Όλος ο κόπος μας.

8: Άνοιξαν.

3: Πόσο νερό έχει ακόμα;

8: Τελειώνουμε.

3: Πόσο πιο δυνατά μπορεί να φυσήξει ακόμα;

8: Φοβάμαι.

3: Πόσο να κρατηθώ ακόμα;

8: Φοβάμαι.

3: Πόσο;

8: Φοβάμαι πολύ.

3: *(Κάνει ένα βήμα μπροστά.)* Από πού;

8: Τρία.

(Από εδώ και πέρα ο Τρία ουρλιάζει και είναι σε παραλήρημα.)

3: Ποιος;

8: Τρία.

3: Ποιος;

8: Τρία.

3: Γιατί;

8: Μη! Τρία.

(Κάνει άλλο ένα βήμα και στα όρια με τις πέτρες κοιτάζει προς τον ουρανό, στέκεται έρμαιο στα καιρικά φαινόμενα, κρατιέται με δυσκολία όρθιος, παραληρεί ουρλιάζοντας τα παρακάτω λόγια με αποσπασματική μορφή.)

3: Κι άλλο φύσα, μόνο αυτό; Και άλλο. Φύσα, σήκωσε τα όλα, μπορείς. Ξεριζώσε τα όλα, κι αυτές εδώ τις πέτρες, τίποτα μην αφήσεις, ούτε δέντρα, ούτε χόρτα, ούτε χώμα, τίποτα.

8: Τρία.

3: Κι άλλο νερό ρίξε, τι μόνο αυτό; Ποτάμια ρίξε. Ρίξε, ρίξε, ρίξε κι άλλο. Δείξε μου την δύναμή σου. Κεραυνούς. Κι άλλους και αστραπές που να κάνουν την νύχτα μέρα. Και βροντές, πολλές βροντές, η γη να τρέμει, να μην μπορώ στα πόδια μου να σταθώ.

8: Τρία.

3: Φύσα κι άλλο, τόσο που τα ουρλιαχτά μου να μην ακούω, τώρα ακούω, ουρλιάζω πιο δυνατά, κερδίζω, με ακούω. Ρίξε βροχή, καταρράκτες απ' το πολύ νερό τα μάτια μου να μην βλέπουν, τα βλέφαρά μου να μην ανοίγουν, ρίξε. Χαλάζι. Που είναι ένα χαλάζι; Να, εδώ πάνω μου να πέσει, να με πληγιάζει, να με σημαδεύει, να με ματώνει, δεν θα κουνηθώ, το υπόσχομαι. Εδώ θα μείνω, το αίμα μου να βάφει το νερό, κόκκινο να τρέχει από την σάρκα μου, έχετε ξαναδεί κόκκινο νερό;

8: Τρία, σε παρακαλώ.

3: Ανέμους κι άλλους, άγριους, και βροχή και χαλάζι. Γιατί δεν έρχεται ένα χαλάζι; Εδώ είμαι. Δείτε με. Κοιτάξτε με. Στέκω ακόμα εδώ, όρθιος. Να μη μείνει τίποτα από 'μένα, σαν να μην πέρασα ποτέ από εδώ, να μην πάτησα ποτέ αυτή την γη, να μην πότισα ποτέ εκείνο το δέντρο.

8: Τρία, φοβάμαι.

3: Εδώ είμαι, εδώ, εδώ, εδώ, εδώ, εδώ, εδώωω.

(Η καταιγίδα ξεκινά να ηρεμεί.)

8: Τρία, με φοβίζεις.

3: Γιατί δεν έρχεται ένα χαλάζι;
8: Τρία.
3: Ένα δυνατό χαλάζι.
8: Κοίταξε με.
3: Γιατί;
8: Γύρνα πίσω.
3: Δεν θα έρθει ένα χαλάζι;
8: Δες με λίγο.
3: Πρέπει να έρθει.
8: Τρία, κοίτα με λίγο, φαίνεται πως πάει.
3. Πάει;
8: Κοπάζει.

(Χαμηλώνει η ένταση της βροχής σταδιακά.)

3: Τελειώνει;
8: Ναι, Τρία.
3: Δεν θα έρθει δηλαδή;
8: Όχι.
3: Έπρεπε.
8: Μπόρα ήταν.
3: Μπόρα; Κι οι μπόρες τελειώνουν γρήγορα είπες.
8: Έτσι είναι. Έλα πίσω.
3: Στο δέντρο μου;
8: Σε περιμένει.
3: *(Επιστρέφει στο δέντρο του.)* Δεν θα άντεχα περισσότερο.

8: Τελειώνει.

3: Και αν έχει φτάσει η βροχή σε όλες τις ρίζες;

8: Δεν θα έχει, δεν πρόλαβε.

3: Αν;

8: Σε λίγες ώρες θα βγει ο ήλιος και όλα θα γίνουν όπως πριν, οι ακτίνες του θα ζεστάνουν την ατμόσφαιρα, το χώμα θα στεγνώσει και οι ρίζες θα είναι πάλι ασφαλείς. Όταν ανατέλλει ο ήλιος ξέρεις πως όλα είναι όπως κάθε μέρα.

3: Ο ήλιος, ναι, θα τα κάνει όλα όπως πριν.

8: Σταμάτησε.

3: Κι αν ξαναρχίσει;

8: Δεν θα ξαναρχίσει.

3: Πίστεψα... για μια στιγμή πίστεψα πως όλα τέλειωσαν.

8: Πάει, κοίτα το δέντρο σου.

3: Κι αν;

8: Δεν σε πρόδωσε το δέντρο σου, στέκει εκεί.

3: Πέρασε ο κίνδυνος;

8: Πέρασε, ο ήλιος σε λίγες ώρες θα σε κάνει να τα ξεχάσεις όλα.

3: *(Κοιτάζοντας το δέντρο του.)* Στέκει, κοίτα Οκτώ, στέκει μόνο του.

8: Αυτό ήταν καλό μαζί σου.

3: *(Αλλάζει διάθεση, χαμογελάει.)* Αύριο θα του γυαλίσω όλα τα φύλλα, θα ξυπνήσω από το πρωί, μαζί σου, να με ξυπνήσεις.

8: Πάντα σε ξυπνώ Τρία.

3: Αύριο θα το κάνω, θα τα καθαρίσω όλα, θα ψάξω όλον τον κορμό κι όλα τα κλαδιά έως το πιο μικρό μην έχει ανέβει κάποιο μερμήγκι, θα ξεριζώσω κι όποιο παλιόχορτο έχει φυτρώσει στην βάση του και θα του μιλάω, όχι δεν θα του μιλάω, θα του τραγουδάω, ναι, θα του τραγουδήσω ένα τραγούδι μόνο για εκείνο, για εκείνο που δεν με πρόδωσε.

- 8: Θα το χαρεί πολύ αυτό, Τρία. Ποτέ δεν του έχεις τραγουδήσει.
- 3: Αύριο θα ακούσεις το πιο όμορφο τραγούδι.
- 8: Τότε ας κοιμηθούμε. Αύριο θα είναι μια τόσο γεμάτη μέρα. *(Ξαπλώνει σε στάση ύπνου.)*
- 3: Πόσο ωραία μυρίζει το χώμα μετά την βροχή.
- 8: Μην παρασύρεσαι από τις μυρωδιές, σε ξεγελούν.
- 3: Δίκιο έχεις, όπως πάντα.
- 8: Ξέχνα τες.
- 3: Να, βάζω την μπλούζα μου εδώ στην μύτη μου να μην τις μυρίζω. *(Σηκώνει το κάτω μέρος της μπλούζας του και το φέρνει στην μύτη του, ξαπλώνει σε στάση ύπνου.)*
- 8: Κοιμήσου.
- 3: Θέλω να ονειρευτώ σήμερα, να έρθει με ένα όνειρο εκείνη η μέρα, να δω πως θα ναι. Οκτώ, πως θα 'ναι;
- (Η Οκτώ δεν αντιδρά.)*
- 3: Οκτώ;
- (Έχει αποκοιμηθεί.)*
- 3: Δεν μπορεί να μην είναι όμορφα.

Σκηνή έκτη

Χαράζει η μέρα, ο Τρία και η Οκτώ κοιμούνται βαριά κάτω από τα δέντρα τους. Ακούγονται πρωινά κελαηδίσματα πουλιών. Ακούγονται ήχοι από ρίζες που ξεριζώνονται και με έναν δυνατό θόρυβο το δέντρο του Τρία σωριάζεται.

3: *(Πετάγεται απότομα και φοβισμένος.)* Τι ήταν αυτό;

(Η Οκτώ έχει ήδη σηκωθεί από τους πρώτους ήχους, είναι όρθια και κοιτάζει το πεσμένο δέντρο χωρίς να μιλάει.)

3: *(Στρέφει το βλέμμα του εκεί που κοιτάζει η Οκτώ.)* Το δέντρο μου, το δέντρο μου, το δέντρο μου.

8: Έπεσε.

3: Το δέντρο μου. *(Προσπαθεί ανεπιτυχώς να το σηκώσει.)*

8: Δεν σε πίστευα όταν έλεγες πόσο τρέμει.

3: Τι θα κάνω τώρα; Πες μου.

8: Δεν ξέρω.

3: *(Εξακολουθεί να προσπαθεί να το σηκώσει.)* Δεν μπορώ, δεν μπορώ να το σηκώσω.

8: Δεν έχει νόημα.

3: Πρέπει να το σηκώσω, να το ξαναφυτέψω.

8: Δεν μπορεί να γίνει αυτό.

3: Τι θα κάνω;

8: Τι θα κάνουμε;

3: Το δικό μου δέντρο έπεσε.

8: Δύο χρειάζονταν.

3: Δεν το πιστεύω, δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό.

8: Ποτέ δεν το είχα σκεφτεί.

3: Πως μπορείς να είσαι έτσι; Είναι τραγικό αυτό που συμβαίνει, είναι τραγικό.

8: Κάποιος λόγος θα υπάρχει.

3: Ποιος λόγος;

8: Κάποιος που δεν πρέπει να ξέρουμε. Ναι, αυτό είναι, είμαι σίγουρη ότι είναι αυτό.

3: Κοίτα! Σε λίγο χαράζει. Τι θα γίνω χωρίς μια σιά;

8: Δεν ξέρω. Αλήθεια δεν ξέρω.

3: Κάτι πολύ κακό θα γίνει.

8: Κάτι τρομερό.

3: Πρέπει να προλάβω, πρέπει να βρω μια λύση, μια σιά... δεν πρέπει να με δει ο ήλιος.

8: Δεν μπορεί να σταθεί το δέντρο σου.

3: Σε σένα... να 'ρθω να μπω κάτω από την σιά σου.

8: Δεν μπορείς να μπεις στην σιά μου, δεν μπορείς να περάσεις τα όρια.

3: Θα με βρει ο ήλιος.

8: Δεν πρέπει να βγεις έξω από τις πέτρες.

3: Δεν έχω δέντρο πια.

8: Τα όρια όμως είναι εκεί.

3: Τι νόημα έχουν τα όρια χωρίς ένα δέντρο, χωρίς την σιά του;

8: Δεν ήσουν καλός μαζί του.

3: Έκανα ό,τι μπορούσα.

8: Μπορούσες παραπάνω.

3: Γιατί πρέπει να τα δίνει όλα κάποιος;

8: Μόνο έτσι δεν κρατάς κάτι για σένα.

3: Γιατί να είναι κακό αυτό;

8: Ο ήλιος φωτίζει όλο και περισσότερο.

3: Δεν πρέπει να με δει.

8: Δεν υπάρχει κάτι να τον σταματήσει.

3: Γιατί να βγαίνει κάθε μέρα;

8: Αυτή είναι η δική του δουλειά.

3: Έλα να τρέξουμε.

8: Που;

3: Να φύγουμε μακριά, να μην μας προλάβει.

8: Θα μας προλάβει.

3: Να βρούμε ένα δάσος, μεγάλα δέντρα.

8: Δεν είναι τα δέντρα μας, δεν μπορείς να καθίσεις στην σιά ενός ξένου δέντρου.

3: Μια σπηλιά... να βρούμε καταφύγιο στην σιά μιας σπηλιάς που θα μας κρύβει την μέρα.

8: Κρυμμένος μπορείς να ζήσεις. Πόσο, όμως, χωρίς να ξέρεις έως που πρέπει να βαδίσεις;

3: Για πάντα.

8: Δεν μπορείς χωρίς κάτι δικό σου.

3: Τα δέντρα;

8: Τα δέντρα, τα όρια... κι αυτά δικά σου είναι. Πως θα ζήσεις χωρίς αυτά;

3: Φωτίζει.

8: Χάνεται το κόκκινο χρώμα.

3: Δεν πρέπει να με δει.

8: Θα σε δει.

3: Έλα να φύγουμε.

8: Θα είμαστε πάντα ο Τρία και η Οκτώ αν φύγουμε.

3: Γιατί να είμαστε όλοι Δυο;

8: Με αυτό μεγαλώσαμε.

3: Εκεί πέρα μπορεί να υπάρχουν λουλούδια που δεν τα έχουμε μυρίσει.

8: Δεν θα έχει έρθει ακόμα η μέρα τους.

3: Πουλιά που δεν έχεις ακούσει το κελάηδισμα τους.

8: Γιατί, ίσως, να το ακούσω να μην πρέπει.

3: Κι αν έχει μια θάλασσα εκεί πέρα, μια απέραντη μπλε θάλασσα;

8: Δεν θέλω να ακούω.

3: Ή μια κόκκινη. Φαντάσου να υπάρχει μια κόκκινη θάλασσα... να κολυμπήσουμε μέσα της.

8: Δεν τα είδα ποτέ όλα αυτά.

3: Θα σου χαρίσω το ξύλο μου για να σχεδιάζεις σπιτάκια στις αμμουδιές. *(Σκύβει και το βρίσκει.)* Να! Δικό σου. Αλήθεια σ' το χαρίζω.

8: Το ξύλο σου;

3: Ναι, θα είναι δικό σου κι εκεί που θα πάμε θα σχεδιάζεις ό,τι θες, δεν θα χρειάζεται να φτιάχνεις σπιτάκια με πέτρες, απλά θα τα χαράζεις στην άμμο.

8: *(Διστακτικά.)* Όχι, όχι, δεν μπορώ να το πάρω.

3: Έλα μαζί μου.

8: Δεν μπορείς να φύγεις.

3: Δεν έχω πια δέντρο.

8: Να φυτέψεις έναν σπόρο, να, αυτό θα κάνεις.

3: Έναν σπόρο;

8: Ναι, αυτό. Και θα φυτρώσει ένα νέο δέντρο, θα το φροντίζεις καλύτερα κι αυτό θα μεγαλώσει πιο γρήγορα και θα έρθει η μέρα που τα κλαδιά του θα αγγίξουν αυτά εδώ τα κλαδιά. *(Δείχνει τα κλαδιά του δέντρου της.)*

3: Τότε θα έρθει εκείνη η μέρα;

8: Θα έρθει.

3: Όταν μεγαλώσει ένα νέο δέντρο.

8: Τότε.

3: Κι εγώ θα του καθαρίζω κάθε μέρα τα φύλλα.

8: Τώρα ξέρεις.

3: Και θα ψάχνω τον κορμό για μερμήγκια.

8: Αν υπάρχουν.

3: Και θα πετάω μακριά τους τζίτζικες.

8: Αν τραγουδάνε.

3: Και θα φτιάχνω με πέτρες τα όρια γύρω του.

8: Πρέπει. Για να προφυλαχτείς.

3: Έλα μαζί μου Οκτώ.

8: Πως μου το ζητάς αυτό;

3: Έλα να τρέξουμε.

8: Δεν πρέπει.

3: Έλα.

8: Σε παρακαλώ! Δεν πρέπει.

3: Θυμήσου πώς είναι να τρέχεις, να λαχανιάζεις και η καρδιά σου έτοιμη να σπάσει.

8: Δε γίνεται.

3: Να τρέχεις και να πηδάς, να δίνεις σάλτα και να βρίσκεσαι τόσο μακριά.

8: Δεν θέλω να σε ακούω. *(Κάνει την κίνηση ότι κλείνει τα αυτιά της.)*

3: Να τρέχεις και να ιδρώνεις και – να, έτσι! *(Κάνει πως σκουπίζει τον ιδρώτα από το μέτωπό του.)* – να σκουπίζεις τον ιδρώτα για να μην τρέξει πάνω στα μάτια σου και σε εμποδίζει να δεις.

(Όσο μιλάνε ξημερώνει και ο Τρία σταδιακά σκεπάζεται από φως.)

8: Δεν θέλω να σε βλέπω. (Γυρίζει από την άλλη.)

3: Να τρέχεις και να κρατάς ένα χέρι.

8: Δεν θα έχω τίποτα.

3: Ένα δέντρο έχεις.

8: Είναι δικό μου.

3: Μόνο αυτό.

8: Το βλέπω όμως. Με προφυλάσσει από τον ήλιο, δεν ξέρεις πώς είναι να ζεις στον ήλιο.

3: Δες με, Οικτώ, γύρνα και δες με. Είμαι στο φως.

8: Δεν θέλω.

3: Ο ήλιος είναι πάνω μου.

8: Είναι λάθος αυτό που κάνεις.

3: Οι ακτίνες του ζεσταίνουν το δέρμα μου.

8: Ένας σπόρος μπορεί να σε σώσει.

3: Τσούζουν τα μάτια μου αν προσπαθήσω να τον δω κατάματα.

8: Πως θα ζήσεις χωρίς ένα δικό σου δέντρο;

3: Κουνάω τα χέρια μου. Κοίτα!

8: Δεν θέλω.

3: Κουνάω τα πόδια μου!

8: Σταμάτα.

3: Κουνάω το σώμα μου όλο!

8: Σταμάτα.

3: Κουνιέμαι και βλέπω τις σκιές από τις κινήσεις μου!

8: Σταμάτα! Σταμάτα!

3: Οικτώ, είναι ζωντανές οι σκιές μου, κουνιούνται, κουνιούνται όπως εγώ θέλω!

8: Μην πεις άλλα.

3: Έλα μαζί μου.

8: Δεν πρέπει, δεν πρέπει έτσι.

3: Μπορεί να είναι όμορφα.

8: Δεν ήρθε εκείνη η μέρα.

3: Οκτώ, κοίτα με, βγαίνω από τον κύκλο!

8: Μηρη.

3: *(Βγαίνει διατακτικά.)* Οκτώ, είμαι έξω, οι σκιές μου κουνιούνται έξω από τις πέτρες και κουνιούνται το ίδιο. Κοίτα με, Οκτώ!

8: Δεν θέλω να δω.

3: Κοίτα τες πώς χορεύουν. Κι εγώ μαζί τους, κοίτα!

8: Δεν πρέπει να δω.

3: Χορεύουν τρελά, κοίτα τες τι όμορφες που είναι!

8: Δεν πρέπει.

3: Έλα μαζί μου. Για τελευταία φορά, έλα μαζί μου.

(Με κλειστά τα μάτια η Οκτώ γνέφει αρνητικά.)

3: Φεύγω, φεύγω, Οκτώ. Θα τρέξω ως εκεί πάνω που δεν έτρεξα καμία νύχτα και μετά θα ακολουθήσω ένα γλάρο. Κι αν αυτός κουραστεί θα ακολουθήσω άλλον... κι άλλον.

(Η Οκτώ αφήνει τα χέρια της να πέσουν, στρίβει το κεφάλι κι τον κοιτάζει.)

3: Αντίο, Οκτώ. *(Παίρνει φόρα και αρχίζει να τρέχει προς τον λόφο.)*

8: *(Με δυνατή φωνή.)* Τρίααααα, κι αν εκεί πίσω δεν υπάρχει μια θάλασσα;

(Ο Τρία ακινητοποιείται, γυρίζει αργά την κοιτάζει και μένει εκεί κάνοντας μια επαναλαμβανόμενη αυτιστική κίνηση με το κεφάλι του.)

Τέλος